

Trimiterea în lucrare

Pentru studiul de săptămâna aceasta, citește: Exodul 18:13-26; Matei 7:17,18; Ioan 4:36; Faptele apostolilor 6:1-8; 15:36-40.

Text de memorat: „Și cum vor propovădui dacă nu sunt trimiși? După cum este scris: «Cât de frumoase sunt picioarele celor ce vestesc pacea, ale celor ce vestesc Evanghelia!»” (Romani 10:15)

Gândul central: Nu este suficient ca oamenii să fie instruiți pentru lucrarea de evanghelizare și mărturie. Este necesar ca ei să lucreze în mod activ pentru câștigarea sufletelor.

Mulți membri ai bisericii se plâng de faptul că, după ce participă la cursuri de specializare, nu sunt încurajați de biserica de acasă să se implice în lucrarea de mărturie și evanghelizare. Ca urmare, multe biserici care nu sunt foarte active în lucrarea de mărturie și evanghelizare nu știu care sunt persoanele bine instruite din mijlocul lor. Ocazional, unii își oferă serviciile, dar mulți alții trag concluzia că nu este nevoie de ei sau că nu sunt doriți. Metoda cea mai de succes de îndepărtare a membrilor din orice activitate a bisericii este aceea de a le refuza implicarea în domeniile în care ei sunt pregătiți să lucreze. Responsabilitatea fiecărei biserici locale este aceea de a descoperi unde și în cel fel poate contribui fiecare membru la lucrare. Toți cei dispuși să se implice au asigurat un loc. Secretul este să găsească acel loc!

Săptămâna aceasta, vom studia despre trimiterea planificată a lucrătorilor Evangheliei și despre modalitățile în care implicarea maximă a membrilor contribuie la armonia generală a bisericii și la creșterea spirituală și numerică.

Mulți conducători consacrați ai bisericii și-au pierdut sau cel puțin și-au diminuat eficiența din cauză că nu au fost dispuși să împartă cu alții povara slujirii. Problema aceasta nu a apărut în secolul vitezei în care trăim. Până și Moise, marele conducător din Vechiul Testament, a avut nevoie de ajutor pentru a înțelege valoarea conducerii delegative. Putem învăța multe din experiența sa și din sfatul bun pe care l-a primit de la socrul său, Ietro.

1. Citește cu atenție Exodul 18:13-26. Ce sfat i-a dat Ietro lui Moise?

Nu știm cât ar fi rezistat Moise cu programul nerealist de lucru pe care și-l stabilise! Și nu putem ști nici în ce măsură era conștient de faptul că avea oameni capabili să-l ajute. Însă textul ne descoperă clar că existau mulți astfel de oameni capabili și dispuși să ajute. Moise trebuia să accepte implicarea lor, delegându-le sau transferându-le anumite sarcini de conducere.

Dintre răspunderile pe care conducătorii bisericii trebuie să fie dispuși să le împartă cu alții fac parte și cele legate de lucrarea de mărturie și evanghelizare. Principiile împărțirii planificate și corespunzătoare a responsabilității pe care le desprindem din experiența lui Moise sunt nespuse de valoroase.

2. De ce este important faptul că Moise a ales oameni care îndeplineau anumite criterii și faptul că le-a încredințat diferite grade de responsabilitate? (vers. 21, 25) Cum putem aplica aceste principii la strategiile de evanghelizare din bisericile de astăzi?

Probabil că reticența lui Moise de a-și împărți responsabilitățile cu alții s-a datorat naturii preponderent spirituale a misiunii sale de a vorbi pentru Dumnezeu. Și noi simțim responsabilitatea imensă pe care o avem de a le vorbi oamenilor despre Dumnezeu și de a vorbi pentru El. Lucrarea aceasta este foarte serioasă. Noi suntem conștienți că este în joc viața veșnică a oamenilor. Faptul acesta ar trebui să ne determine să fim atenți cum procedăm și să fim mereu dispuși să-i implicăm pe toți în lucrare.

Recitește Exodul 18:20,21. După cum observăm, conducătorii nou-aleși urmasu să judece poporul tot timpul. Și noi trebuie să fim pregătiți tot timpul să dăm socoteală oricui de nădejdea care este în noi.

Obiectivele instructorului

- La nivelul cunoștințelor:** Grupa să identifice motivul pentru care fiecare membru al bisericii ar trebui să se implice în răspândirea Evangheliei lui Hristos, precum și modalitățile de implicare.
- La nivelul sentimentelor:** Membrii grupei să devină conștienți de legăturile strânse și armonioase care se creează între ei atunci când lucrează împreună pentru salvarea sufletelor.
- La nivel practic:** Să răspundă: „Iată-mă, trimite-mă!” (Isaia 6:8) la chemarea de a sluji în familie, în comunitate și poate chiar în misiunea externă.

SCHIȚA STUDIULUI

I. Cunoștințe: Purtăm sarcinile împreună

- A. Care este cauza pentru care unii slujitori ai Evangheliei care au o pregătire de specialitate nu sunt dispuși să lucreze împreună cu laicii neinstruiți? Cum s-ar putea consolida încrederea conducătorilor în eforturile laicilor?
- B. Ce parte îndeplinesc conducătorii în activitatea de pregătire a fiecărui membru pentru lucrare și ce rol are Duhul Sfânt?

II. Sentimente: Formăm un tot unitar

- A. Cum ajută lucrul împreună la promovarea armoniei și la întărirea unității bisericii?
- B. Ce atitudini promovează stabilirea de relații strânse între membri în conlucrarea lor pentru cauza lui Hristos?

III. Practic: „Iată-mă, trimite-mă!”

- A. Cum să răspundem la chemarea de a sluji adresată de conducerea bisericii sau de comitetul ales al bisericii?
- B. Ce domeniu de lucru se potrivește cel mai bine cu talentele, cu vârsta și cu înclinațiile tale? Ce domeniu te determină să ieși din zona ta de confort, dar constituie și o chemare la slujire pe care știi că trebuie să o accepți?

Rezumat: Fiecare membru al bisericii are un domeniu de lucru în care, prin instruire și îndrumare adecvată și sub binecuvântarea Duhului Sfânt, își poate folosi darurile spirituale.

Membrii Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea au un potențial imens pentru slujire. Mulți sunt entuziasmați de ideea de a participa la strategiile de evanghelizare ale bisericii, dar, uneori, conducătorii manifestă reticență în a-i accepta. Pe lângă ideea că numai specialiștii pot participa, mai există și teama că membrii bisericii ar putea să facă sau să spună ceva greșit, determinându-i astfel pe oameni să-L respingă pe Isus și biserica Sa. Din nefericire, această opoziție față de implicarea membrilor este atât de înrădăcinată, încât sunt refuzați chiar și acei membri ai bisericii care au fost instruiți pentru lucrare. Duhul Sfânt și binecuvântările pe care El le aduce nu sunt doar pentru conducători, ci pentru toți cei dispuși să se predea Domnului cu credință și supunere, pentru toți cei dispuși să renunțe la ei înșiși și să lucreze pentru mântuirea altora.

3. Ce principii prezentate de Domnul în Matei 7:17,18 ar trebui să alunge temerile conducătorilor îngrijorați? Cum putem face distincția între roade? Cum ar trebui să procedeze conducătorii bisericii? Cum putem face acest lucru fără a-i judeca pe alții?

Dacă orice pom bun face roade bune, atunci conducătorii bisericii ar trebui să se dedice cultivării pomilor buni! Ca în toate celelalte aspecte legate de răspunsul nostru la chemarea Evangheliei, mai întâi trebuie să fim ai lui Isus și numai după aceea vom reuși să facem ceva pentru El. Dacă acordăm atenția necesară lucrării de a-i conduce pe oameni la o relație valoroasă și tot mai profundă cu Isus, Duhul Sfânt va avea grijă ca ei să aducă roade bune. Partea noastră este să-i conducem, să-i învățăm și să-i instruiim. Partea lui Dumnezeu este să le binecuvânteze lucrarea. Trebuie să avem încredere în ei și în Dumnezeu. Dacă acordăm atenția necesară creșterii lor spirituale și deprinderilor lor practice, atunci putem avea încredere că ei vor aduce roade bune pentru succesul lucrării. Bineînțeles că există un oarecare risc în funcție de lucrarea desfășurată și de nivelul de instruire, dar nu trebuie să uităm că până și ucenicii, care au primit instruire de la cel mai mare Învățător al tuturor timpurilor, nu au câștigat toate sufletele pentru care au lucrat.

Ai avut vreodată simțământul că darurile și talentele tale nu sunt apreciate? Care ar putea fi cauza? Cercetează-te și încearcă să afli dacă nu cumva cauza ești chiar tu și atitudinea ta (mândrie etc.) și nu altcineva?

PAȘII ÎNVĂȚĂRII

1. MOTIVEAZĂ!

Ideea centrală pentru creștere spirituală: Nu este suficient să înveți cum să fii un bun misionar. Pentru a simți bucuria extraordinară de a fi ambasadorul lui Hristos, trebuie să transpuși teoria în practică.

Săptămâna aceasta, ajută-i pe membrii grupei să identifice obstacolele pe care trebuie să le depășească pentru a trece la acțiune și ajută-i să descopere cum pot pune efectiv în aplicare teoria învățată.

Ilustrație introductivă: Refuzul de a acorda ajutor unui străin poartă în psihologie denumirea de „sindromul spectatorului.” În 1973, doi psihologi de la Universitatea Princeton le-au cerut câtorva studenți de la Seminarul Teologic Princeton să pregătească o predică despre parabola bunului samaritean pe care urmau să o susțină pe rând, într-o sală din clădirea alăturată. După timpul de pregătire, studenții au plecat spre clădirea vecină, dar afară, pe alee, au dat peste un bărbat „prăbușit la pământ, cu capul plecat și cu ochii închiși, care tușea și gemea”.

Care dintre seminariști credeți că au fost mai dispuși să dea ajutor? Factorul cel mai semnificativ nu a fost pregătirea predicii, ci timpul rămas până la prezentare. Dintre cei cărora li se spusese că mai au suficient timp, 63% s-au oprit să ajute. Dintre cei cărora li se spusese că au întârziat, s-au oprit doar 10%.

De discutat: Potrivit unui sondaj din 2002 (Adventist World Survey), mai puțin de 40% dintre membrii Bisericii Adventiste sunt implicați în activități de răspândire a credinței lor în localitatea în care trăiesc. Suntem și noi afectați de „sindromul spectatorului” în ceea ce privește transpunerea în practică a cunoștințelor și a convingerilor noastre?

Activitate: Alcătuiți în grupă o listă cu pretextele folosite pentru a „trece mai departe” și a nu fructifica ocaziile de mărturie personală („nu este datoria mea”, „nu am darul acesta”, „alții sunt mai bine pregătiți decât mine”, „am nevoie de o instruire adecvată”). Păstrează această listă pentru activitatea de încheiere.

Când oamenii sunt interesați să afle mai mult despre Dumnezeu și despre biserica Sa, trebuie să-i alegem cu grijă pe cei care vor lucra cu ei. Trăim într-o societate multiculturală și ar fi bine ca lucrătorul ales să aibă aceeași naționalitate și limbă (și poate chiar vârstă) ca persoanele interesate. E bine să ținem cont de maturitatea spirituală a lucrătorului, de cunoștințele lui biblice, de deprinderile lui de comunicare, de experiența mântuirii pe care a trăit-o. Lucrătorii aleși trebuie să fie potriviți pentru cei cu care lucrează.

În acest domeniu, nu este valabil principiul „o singură măsură se potrivește tuturor”. Deși viața și călătoria spirituală a fiecărui om sunt unice, există totuși asemănări între experiențele oamenilor și trebuie să căutăm să potrivim, pe cât posibil, experiența lucrătorului cu cea a persoanei interesate.

4. Ce sarcini sunt enumerate în Faptele 6:1-8? Care au fost rezultatele când au fost aleși lucrători potriviți pentru aceste sarcini?

Observați pașii urmați: problema a fost prezentată ucenicilor; ei le-au cerut credincioșilor să găsească șapte bărbați care să se ocupe de această problemă; credincioșii au venit la ucenici cu cei aleși; ucenicii i-au întărit prin punerea mâinilor. Iar numărul ucenicilor a crescut rapid.

Deși Ștefan și ceilalți șase urmau „să slujească la mese”, calificarea lor nu pare a fi doar aceea de a avea capacitatea să strângă și să împartă alimente. Credincioșii au căutat oameni plini de Duhul Sfânt, întrucât lucrarea lor pentru evreii vorbitori de limbă greacă era tot o lucrare de mărturie și evanghelizare. Astfel, vedem că însărcinarea acestor noi aleși era crucială pentru lucrarea bisericii primare, deoarece ei îi eliberau de această sarcină pe evangheliștii din linia întâi și totodată susțineau în mod activ lucrarea lor (vezi vers. 8). Putem afirma și de data aceasta că, indiferent de activitățile în care se implică membrii bisericii, implicarea lor va contribui la eforturile bisericii pentru lucrarea de mărturie și evanghelizare și le va susține în mod direct sau indirect.

Talentele înnăscute, darurile spirituale și instruirea specifică sunt importante pentru ca lucrarea bisericii să aibă succes, dar atitudinea personală este și mai importantă. Observăm că în Faptele 16:1-5 și Faptele 4:36,37, atitudinea lui Timotei și a lui Barnaba a fost aceea de a face tot ce era necesar pentru a susține lucrarea Evangheliei. Barnaba și-a donat bunurile personale, iar Timotei s-a supus ritualului circumciziei pentru a nu-i supăra pe unii iudei. Lecțiile pe care le putem desprinde de aici sunt evidente.

2. APROFUNDEAZĂ!

Comentariu biblic

I. Cine poartă responsabilitatea?

(Recitește împreună cu grupa Exodul 18:13-26 și Faptele 6:1-8.)

În ciuda împrejurărilor foarte diferite, ce asemănări există între cele două episoade? Cu ce provocări similare se confruntă biserica noastră de astăzi?

De discutat: De ce este uneori greu să delegăm responsabilitățile? Din lipsă de încredere, de teamă că vom pierde controlul sau că alții nu vor îndeplini sarcinile la fel de bine ca noi? Din dorința de a nu-i împovăra pe alții? Ce consecințe poate avea refuzul de a împărți responsabilitățile cu alții?

Studiază sfatul pe care i l-a dat Ietro lui Moise. Ce principii de delegare eficientă a responsabilității într-o comunitate religioasă descoperim aici?

În ciuda organizării sociale rigide din Imperiul Roman din secolul I, biserica primară a încercat să reflecte idealul stabilit de Hristos, acela de „familie” de credincioși uniți în credință și în misiune (Galateni 3:8). Ea le oferea femeilor respect și posibilitatea de a participa efectiv la viața bisericii (Romani 16:1,2; Filipeni 4:2,3), lucruri inexistente în păgânism și în sistemul iudaic.

De discutat: Există în biserica ta categorii ignorate permanent când se fac planuri pentru activități misionare și când se aduc la îndeplinire? Sunt tinerii, femeile, minoritățile etnice și culturale bine reprezentate? Dacă nu, de ce? Cum poate diversitatea să susțină programul misionar al bisericii?

II. Dincolo de „creștinismul comod”

(Recitește împreună cu grupa Ioan 4:36, Matei 7:17 și Luca 6:43-45.)

În momentul în care credința noastră nu mai aduce roade în contactele și activitățile noastre zilnice, putem fi siguri că ne-am refugiat pe tărâmul „creștinismului comod”. Citește Matei 5:13 și 2 Petru 1:5-9, observând în mod special versetul 8. Care sunt simptomele spirituale ale celui care se aseamănă cu sarea care și-a pierdut gustul (a devenit ineficient și neroditor în credință)?

Activitate: Cere-le membrilor grupei să alcătuiască împreună o listă cu personaje din Scriptură a căror viață s-a schimbat în momentul în care au ales să se implice activ în lucrarea lui Dumnezeu. (Puteți începe cu Evrei 11, unde apostolul Pavel amintește câteva nume de mari oameni ai credinței.)

Creșterea spirituală are loc numai atâta timp cât rămânem în legătură cu Isus. Ea nu apare automat, în urma unor activități, chiar dacă este vorba de evanghelizare. Biserica nu poate să-i „programeze” pe membri să crească spiritual. Dar legătura lor cu Domnul devine mai strânsă și mai statornică dacă răspund la chemarea Sa de a fi ucenici. Participarea noastră la lucrarea de evanghelizare nu ar trebui să fie motivată doar de dorința de a crește spiritual. Însă, când este motivată de dragostea autentică față de cei pierduți, lucrarea aceasta aduce multe binecuvântări spirituale tuturor celor implicați.

5. Citește Ioan 7:17. Ce ne spune acest verset despre împlinirea voinței lui Dumnezeu și despre intensificarea creșterii spirituale?

Cum putem ști dacă o învățătură este adevărată sau nu? Domnul Isus oferă un criteriu clar: cei care sunt dispuși să facă voia lui Dumnezeu pot ști dacă o învățătură este sau nu de la Dumnezeu. Și aceasta pentru că noi creștem spiritual numai dacă păstrăm relația cu El. Isus spune că aceia care trăiesc adevărul biblic primit vor primi o lumină mai mare.

Există o relație strânsă între auzirea și împlinirea adevărului (Apoc. 1:3). Cei care fac voia lui Dumnezeu, atât cât o cunosc, vor primi binecuvântarea unei vieți creștine intense care, împreună cu rugăciunea și studiul Bibliei, îi va ajuta să vadă adevăruri mai mari și să crească spiritual.

6. Care este răsplata spirituală a secerătorului? Cum este părțasia spirituală de care se bucură semănătorul și secerătorul? Ioan 4:36

Mulți comentatori susțin că ucenicii culegeau roadele lucrării făcute de Ioan Botezătorul și de Isus. Femeia din Samaria a semănat ea însăși sămânța Evangheliei printre concetățenii ei. Câtă bucurie trebuie să fi simțit ucenicii când a fost adunată recolta spirituală pentru Împărăția lui Dumnezeu! Succesul obținut prin colaborarea în lucrarea de mărturie și evanghelizare creează o legătură între Dumnezeu și noi și între noi și ceilalți credincioși. Când răspundem chemării Sale de a participa la lucrarea de câștigare de suflete, legătura aceasta, apropierea și creșterea spirituală se consolidează ca urmare firească a alăturării noastre la „echipa” lui Dumnezeu.

Ai devenit mai puternic în credință ca urmare a mărturiei personale, chiar dacă nu ai avut întotdeauna succes? Cum este influențată relația ta cu Domnul de lucrarea ta de mărturie?

Ce se întâmplă din punct de vedere spiritual cu aceia care refuză să fie doar niște simpli spectatori în marele plan al lui Dumnezeu? Ce dovezi ne oferă viețile acestor oameni despre imposibilitatea de a ne trăi credința în izolare? Cum ne arată viața lor că trăirea practică a credinței ne va arunca în vârtejul realității vieții? Ce dovezi ne oferă viețile lor cu privire la imposibilitatea de a separa credința de fapta motivată de credință?

3. APLICĂ!

Folosind principiile biblice studiate mai devreme, faceți o evaluare a situației din biserica voastră. Ce s-ar putea face pentru îmbunătățirea instruirii și a pregătirii fiecărui credincios pentru misiune?

De discutat: George Knight a susținut o predică în cadrul Sesiunii Conferinței Generale din anul 2000 (Toronto, Canada) în care și-a imaginat diferite strategii folosite de Satana pentru a pune piedici misiunii bisericii. El a afirmat: „Dacă aș fi în locul lui, i-aș așeza pe pastori și pe administratori în centrul lucrării. Probabil că Diavolul a fost cel care ne-a dat ideea că pastorul este cel care trebuie să țină toate predicile și toate studiile biblice, că el trebuie să fie principalul lucrător cu sufletele din biserică și că el trebuie să ia și să aducă la îndeplinire deciziile cu privire la activitățile bisericii.” (George Knight, „If I Were the Devil”, *Adventist Review*, 4 ianuarie 2001, pag. 8-15)

Întrebări pentru meditație

Reflectă citatul de mai sus realitatea din biserica ta?

Enumeră pașii concreți pe care îi poate face biserica ta pentru a combate „mitul” lucrării misionare îndeplinite de specialiști (ideea că sufletele nu pot fi câștigate pentru Hristos decât de pastor sau de evanghelist).

Ce alte strategii crezi că mai folosește Satana pentru a-i ține pe membrii bisericii în băncile lor ca simpli spectatori și nu ca participanți la câștigarea de suflete?

De discutat: Ce factorii îi vor ajuta pe tineri să devină maturi în credință și membri statornici ai bisericii? Potrivit unui studiu desfășurat pe o perioadă de zece ani asupra tinerilor adventiști din America de Nord, primii trei factori principali sunt următorii: (1) viața devoțională autentică, (2) împărtășirea credinței și (3) implicarea în slujire.

Gândește-te la programele pentru tineri din biserica ta. Ocupă activitatea de mărturie personală și slujire un loc prioritar? De ce crezi că cei trei factori amintiți mai sus au reieșit a fi mai importanți decât alți factori,

Există un fenomen interesant, care s-ar putea numi „influență circulară”. Când membrii sunt convinși să se implice în lucrare, este promovată armonia, care, la rândul ei, îi încurajează pe membri să se implice, iar implicarea promovează armonia. Aceasta este principiul „influenței circulare”. Cum spune proverbul: „Cine trage la vâsle nu are timp să zgâlțâie barca!”

Cu ocazia organizării bisericii primare, au fost luate câteva decizii-cheie care ar fi putut stârni conflicte majore. Totuși credincioșii și-au subordonat preferințele personale bunăstării lucrării Domnului.

7. Citește Faptele 1:15-26. Astăzi nu mai aruncăm sorțul, dar observăm că apostolii au urmărit ca persoanele alese să îndeplinească anumite criterii. Ce principii putem desprinde de aici?

Oriunde oamenii lucrează împreună, există și posibilitatea apariției unui conflict. Diavolul se străduiește să îi facă inefficienti pe credincioși. În acest sens, se va dovedi util studiul unui incident din biserica primară.

8. Cum a apărut conflictul de opinie dintre Pavel și Barnaba? Care a fost urmarea și ce putem învăța de aici? Faptele 15:36-40

Într-o călătorie misionară anterioară, Ioan Marcu i-a părăsit pe Pavel și pe ceilalți și s-a întors la Ierusalim. Din cauza acestui incident (Faptele 13:13), Pavel a refuzat să-l mai ia cu el într-o altă călătorie misionară. Însă Barnaba considera că participarea lui Ioan Marcu avea să fie benefică atât pentru el, cât și pentru lucrarea misionară. În consecință, Pavel l-a rugat pe Sila să meargă cu el, iar Barnaba a mers cu Ioan Marcu.

Nu a existat nicio divergență în ceea ce privește lucrarea misionară care trebuia făcută, ci, dimpotrivă, în loc să permită ca neînțelegerea dintre ei să aducă pagube misiunii, ei au ales să formeze două echipe de lucrători. Mai târziu, Pavel și Ioan Marcu s-au reunit și au avut succes împreună (2 Tim. 4:11), dar ei nu au permis ca divergențele dintre ei să le prejudicieze lucrarea.

Te gândești la un frate sau la o soră de credință cu care ai o neînțelegere? De câtă umilință, renunțare la sine și dispoziție de a ierta și de a întoarce și celălalt obraz ai nevoie ca să te împaci cu el/ea?

precum „calitatea educației religioase în biserică și la școală” (locul 5), „aderarea fermă la doctrinele adventiste” (locul 8) și „o atmosferă caldă, de susținere reciprocă în familie” (locul 10)?

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea are multe de spus în privința teologiei și a convingerilor religioase. Dar nu cumva ne facem vinovați de faptul că punem accentul mai mult pe cunoștințe și argumente decât pe experiență? Ce putem face pentru a fi tot atât de eficienți în privința trăirii adevărului lui Dumnezeu cum suntem în privința demonstrării lui?

4. ILUSTREAZĂ!

Oricât de multe am ști despre lucrarea de mărturie personală, vom putea simți puterea ei în viața noastră și în comunitatea noastră numai atunci când vom da mărturie efectiv. Ajută-i pe membrii grupei să facă primii pași pentru a transpune teoria în practică.

Activitate: Meditați la următoarele citate:

„Mărturia noastră despre credincioșia Sa e mijlocul pe care Cerul l-a ales pentru a-L descoperi lumii pe Hristos... Dar ceea ce are într-adevăr efect este mărturia propriei experiențe.” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, pag. 347)

„În lumea postmodernă, avem nevoie să ne povestim experiențele personale fără a omite detaliile neplăcute, fără a le prelucra și șlefui, fără a le obliga să se încadreze într-o formulă. Avem nevoie să ne povestim experiențele în așa fel încât postmodernității să poată înțelege ce se află în spatele acestor experiențe – credința noastră.” (Ed Hindson și Ergun Caner, ed., *The Popular Encyclopedia of Apologetics*, pag. 400)

Invită-i pe membrii grupei tale să formeze perechi. Fiecare să se gândească la o persoană căreia i-ar putea povesti experiența personală săptămâna următoare și să facă acum o repetiție, povestindu-i colegului de echipă. Propune-le să intervină alternativ, ca într-un dialog. La final, reunește grupa și discutați: Ce anume v-a făcut să vă simțiți bine când v-ați povestit experiența personală cu Dumnezeu? Ce dificultăți ați întâmpinat? Ce puteți face ca să vă fie mai ușor să o povestiți?

De meditat: Citește Efeseni 6:19,20 și apoi recitește lista cu pretexte alcătuită la activitatea introductivă. Invită-i pe membrii grupei (cine doarește) să se roage pentru depășirea acestor pretexte, cerându-I lui Dumnezeu să le dea curaj să vorbească pentru El, indiferent de circumstanțe.

Stabilirea unui orar realist al activităților. După cum s-a menționat în secțiunea de vineri a studiului de săptămâna trecută, este bine să începem cu planificarea activităților pe o perioadă de un an. În funcție de activitatea de mărturie și evanghelizare aleasă, programul specific al activităților va depinde de metodele de lucru, de obiectivele propuse și de priorități. Există totuși câteva principii generale:

1. Arată ce îți propui să obții în urma acestor douăsprezece luni de activitate. Menționează care este dorința ta cu privire la oameni și la formarea de ucenici și nu doar aducerea la îndeplinire a unor programe.
2. Alcătuieste un plan general al activităților, dar să nu fie prea sumar. Ar trebui să cuprindă cursurile principale de instruire, perioadele când se vor desfășura programele și data evaluărilor.
3. În dreptul fiecărei etape principale a programului, notează persoanele sau echipele responsabile pentru activitățile respective.
4. Arată ce loc au strategiile activității alese de tine în programul general de mărturie și evanghelizare al bisericii. Precizează care strategii ale bisericii susțin strategia voastră și cum va susține strategia voastră strategiile bisericii. În felul acesta, nu vei uita că faci parte dintr-o echipă mai mare și că e nevoie să colaborezi.
5. Gândește-te în mod serios dacă programul tău va fi continuu sau dacă va fi reluat în următorul an evanghelist. În acest fel, vei stabili ce tipuri de cursuri continue vor trebui susținute. Dacă ai ales un program aflat în derulare, atunci va trebui să stabilești fiecare perioadă de evaluare.

Pentru discuție

Următoarele citate ne arată că Dumnezeu are așteptări de la fiecare creștin și că i-a încredințat fiecăruia o lucrare. Ce crezi că așteaptă El de la biserica Sa în ce privește pregătirea pentru lucrare și organizarea lucrării de mărturie și de câștigare de suflete? Ce poate face biserica pentru a-i ajuta pe membri să înțeleagă așteptările lui Dumnezeu? Cum poți aplica la viața ta?

„Dumnezeu așteaptă o slujire personală de la fiecare dintre aceia cărora El le-a încredințat o cunoaștere a adevărului pentru acest timp. Nu toți pot merge ca misionari în țări străine, dar toți pot fi misionari acasă, în familiile lor și între vecini.” (Ellen G. White, *Mărturie*, vol. 9, pag. 30)

„Domnul rânduiește ca fiecare dintre aceia care devin părtași ai harului Său să lucreze pentru alții. Fiecare trebuie să răspundă pentru sine însuși, zicând: «Iată-mă, trimite-mă!»” (Ellen G. White, *Profeți și regi*, pag. 222)

Marele nostru Vindecător

Jenny avea trei ani și nu lipsea niciodată de la altarul de seară și dimineață. Într-o zi n-a venit și am aflat că era bolnavă. După altar, am mers să văd ce este și am găsit-o pe Jenny în camera care este casa lor, întinsă pe jos și zvârcolindu-se de durere. M-am rugat pentru ea și am amestecat câteva plante medicinale simple pe care i le-am dat. Curând, s-a liniștit și a adormit.

Mai târziu, când m-am întors să văd ce face, veniseră câțiva vindecători tradiționali. Ei îndeplineau sacrificii și ritualuri pentru vindecare. Știam că, dacă aș fi încercat să-i opresc, aș fi putut fi omorâtă. Am găsit-o pe mama ei afară și i-am spus: „Trebuie să ne rugăm Dumnezeu din cer să o vindece pe Jenny. El este adevăratul Vindecător, cel mai mare dintre toți.” Ea s-a uitat la mine de parcă ar fi vrut să-mi spună: *Tu ești nouă aici. Nu știi că la noi în sat se fac aceste ritualuri pentru orice bolnav.*

În ziua aceea, la școală, ne-am rugat pentru Jenny. Dar, după ore, fratele ei mi-a zis: „Tata a spus să nu mai veniți la noi acasă astăzi, pentru că îi deranjați pe vindecători.” Mi s-a strâns inima. Voiam să ajut, dar nu puteam, așa că m-am rugat: „Doamne, Te rog, dacă este voia Ta, vindec-o pe Jenny. Ajută-i pe părinți să știe că Tu ești adevăratul Dumnezeu.”

Starea lui Jenny s-a înrăutățit, iar familia a dus-o în pădure ca să fie mai aproape de spiritele la care se închinau. Tămăduitorii au continuat sacrificiile, iar noi am continuat să ne rugăm pentru ea.

După două zile, când ne pregăteam să deschidem Sabatul, Jenny și mama ei au apărut la ușa noastră zâmbind. „Am făcut toate ritualurile stabilite, dar Jenny nu s-a simțit mai bine”, a spus mama. „Apoi, ne-am rugat Dumnezeu dumneavoastră. I-am promis că, dacă o vindecă pe Jenny, ne vom preda Lui. De îndată ce ne-am rugat, durerea a lăsat-o. Dimineața următoare, când ne-am trezit, Jenny cânta cântecele învățate aici. Îi mulțumea lui Dumnezeu că o vindecase. Apoi m-a întrebat: «Mama, putem să mergem acasă? Vreau să merg la biserica de la școală.»”

Astăzi, toată familia lui Jenny vine la biserica din sat. Părinții vor să se boteze cât de curând posibil.

Darurile oferite de dumneavoastră pentru misiune pot schimba vieți pentru veșnicie.

Când s-au întâmplat cele relatate aici, Elsa Malig-on era studentă misionară la Mountain View College și lucra ca învățătoare în Filipine.